

[Rytter.]

vanskeligt at naa til Enighed med ham, navnlig med Hensyn til Blasfemi, for jeg synes, at den Omstændighed, at det er vanskeligt at drage en Grænse, ikke er tilstrækkelig Grund til at give helt op. Det ærede Medlem sagde, at de, det gik ud over, følte sig altid haanet og spottet. Det er rigtigt, men det er ikke de Folk, der skal træffe Afgørelsen, det er Domstolene. Ellers skal jeg ikke komme ind paa det ærede Medlems Udtalelser; nu kan vi jo drøfte Tingene i Udvalget.

Maa jeg overfor det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) sige, at det er selvfølgelig rigtigt, at man kun vil anvende Dødsstraf, hvor man har absolut Sikkerhed for, at vedkommende er skyldig. Det har man ogsaa sagt i England. I det sidste Tilfælde troede man at have grebet vedkommende paa fersk Gerning, og derfor blev han henrettet. Det viste sig senere, at den Forklaring, han gav, da han blev grebet, var rigtig, men da var han henrettet.

Den højtærede Justitsminister vil jeg først takke for Oplysningerne angaaende de økonomiske Forhold. Det er godt, at de er kommet offentligt frem. Jeg tror, det vil virke formildende overfor de Folk, som tror, at Straffeloven bliver meget kostbar at gennemføre. Jeg har aldrig troet, at den vil blive kostbar at gennemføre. Noget vil Forandringen selvfølgelig koste, men efter de Oplysninger, Ministeren nu har lagt offentligt frem, synes jeg, man maa kunne imødesee Udgifterne med temmelig stor Sindsro. Selvfølgelig vil der efterhaanden komme yderligere Udgifter, navnlig til Ungdomsfængselet.

Ministerens syntes overordentlig forhandlingsvenlig, og det glæder mig selvfølgelig. Det vil faa sin store Betydning. Dog vil jeg sige til den højtærede Justitsminister, at det er ikke nok, at et Par af Tingets Medlemmer maaske paa Forhaand er inde i Straffelovforslaget; Landstinget maa jo nu søge at komme ind i Sagen.

Blandt de Punkter, paa hvilke Ministeren ikke var enig med mig, var Spørgsmaalet om Beruselse. Ministeren optraadte næsten som en god Defensor for en beruset Mand og tillagde ham alle de gode Egenskaber, man kunde tillægge ham. Men det kan jo tænkes, at han ikke har disse Egenskaber. Hvis han har disse Egenskaber, har man imidlertid Lov til at nævne det som en formildende Omstændighed; det, der er Spørgsmaalet, er blot, om

det skal være en Strafnedsættelsesgrund. Og har vedkommende alle disse Egenskaber, har man endelig Lov til at anvende betinget Dom.

Med Hensyn til fuld Erstatning ved Bedrageri synes jeg, Ministeren er inde paa noget forkert. Jeg tror dog, at Ministerens Standpunkt er det samme som det, jeg har: at Følgen af den nye Straffelov maa være, at Benaadningsmuligheden for Fremtiden bliver udelukket, naar der kun foreligger den samme Basis for Benaadningen som for Domsafsigelsen. Derfor maa alle de Hensyn, som ved Benaadning hidtil har gjort sig gældende, for Fremtiden komme frem for Domsmyndighederne — det tror jeg paa Forhaand, den højtærede Minister vil være enig med mig i. Men saa kan Ministeren ikke sige, at de Hensyn, jeg har forfægtet, kan tages ved Benaadningen, for Benaadningen maa — det tror jeg, vi er enige om — indskrænkes, saaledes at det kun er efterfølgende Omstændigheder, der kan begrunde den, f. Eks. det, at man kan se, at en Mand, naar han har udstaaet en saa og saa stor Del af sin Straf, virkelig har forbedret sig. Det vilde gøre mig meget ondt, hvis man fremtidig skulde se Domsmyndighederne sige eet og Justitsministeren noget andet, uden at en Del af Straffen var udstaaet.

Hvad Straffen for Barnemord angaar, synes jeg, Ministeren var fuldstændig paa den forkerte Side. I alt Fald er det mit bestemte Indtryk, at Grunden til, at Nævningerne ikke har turdet dømme, er, at *Minimum* var 2 Aar eller 4 Aar. Det er derfor, man altid hører Defensorerne sige: Tør I Nævninge sige ja til, at vedkommende er skyldig, og derved udlevere vedkommende til en Straf paa mindst 2 eller 4 Aar. Det er det, Defensorerne kraftigt slaar paa; men det Argument vil ikke passe for Fremtiden. Ministeren har ikke Ret, naar han i denne Forbindelse siger, at Folkets Røst har talt. Nej, Folkets Røst har kun lydt i Retning af, at *Minimum* var for højt, men ikke med Hensyn til *Maximum*. Den højtærede Minister var saa elskværdig at henvise til nogle Udtalelser, jeg har fremsat om Østrig. Forholdet er det samme i Østrig; der vilde man ikke dømme vedkommende for Mord, fordi *Minimums*straffen var for høj — jeg føjede udtrykkeligt til: uagtet der ikke var Dødsstraf —, og derfor gik man den Vej at frifinde. Derfor haaber jeg, at Ministeren vil vise den samme Forhand-